

zimski **KORAKI**

Ognjemet, Taja Fekonja Hamler, 2. a

Odgovorni urednik: mag. Mirko Žmavc, ravnatelj
Jezikovni pregled: Suzana Logar
Oblikovanje: Slavko Toplak

Slika na naslovnici: Zimska šola v naravi – Kope na Pohorju, januar 2018 (Foto: Milena Zagoršek)

KORAK ZA KORAKOM

Našim učencem, učiteljem in staršem!

Težko pričakovani dosežki so pred nami. Ustvarili smo jih skupaj; dan za dnem, korak za korakom.

Poti do znanj in uspehov so običajno naporne in od vseh nas zahtevajo veliko truda in prizadevanj. Ni lahko biti dober, še veliko težje je biti najboljši.

Z doseženimi znanji in rezultati v prvem polletju smo lahko kar zadovoljni, čeprav ugotavljamo, da bi seveda lahko bili še boljši. Dobri rezultati so seveda vsi tisti, ki ste jih dosegali. Niso pa samo učni. Sem spadajo tudi športni, kulturni, vzgojni in seveda še kakšni. Najpomembnejši so seveda vsi tisti, ki so rezultat vaših pridobljenih znanj na različnih učnih področjih.

Ne dolgo nazaj smo vstopili v novo koledarsko leto. Obeta nam seveda marsikaj, tudi to, kje in koliko bomo uspešni.

Na slehernem začetku se je potrebno vprašati tudi, ali je bilo v šoli ali vrtcu vse dobro ali morda celo odlično. Prepričani smo, da temu ni vedno tako. Zato se moramo skupaj potruditi in izboljšati še vse tisto, česar nam do sedaj ni uspelo. Je pa res, da dokler nas bodo omikale takšne misli, se nam ni potrebno bati, da šola ali vrtec ne bi bila še boljša. S temi mislimi seveda vsem želim, da bosta naši šoli in vrtca tudi v prihodnje napolnjeni z veseljem in zdravimi nasmehi naših otrok. Tudi to je namreč pogoj za odlične uspehe.

Ob izteku prve polovice tega šolskega leta vam želim veliko dobrega in naj vam dnevi v šoli ali vrtcu minevajo mirno, varno in sproščeno.

In korak za korakom bomo oblikovali naše poti.

Pa srečno, na katerikoli poti že boste.

Sončnega 29. januarja 2018

vaš ravnatelj
mag. Mirko Žmavc, spec., prof.

Náša družina, Urša Lorenčič, 1. a

Jesensko drevo, Isabel Lah, 1. a

Sprejem prvošolcev v šolsko skupnost

27. oktober je bil za naše prvošolce prav poseben dan. V jedilnici šole smo jim pripravili svečan sprejem. Na začetku je učencem zapel pevski zbor. Prijazno in spodbudno sta jih pozdravili učenki Lana in Tara. Učencem prvega razreda sta predstavili, kaj pomeni biti član šolske skupnosti. Svečan dogodek so popestrili učenci od 2. do 6. razreda, ki so prvošolcem predstavili delček tega, kar so se naučili. Predstavili pa so se tudi prvošolci.

Po programu je sledila kratka zaobljuba prvošolcev in podelitev slavnostnih potrdil, ki so jih prejeli. Svečano so prisegli, da bodo spoštovali pravila šolskega reda, da bodo spoštovali učitelje in vse delavce šole, da bodo pridni in delavni učenci in si bodo med seboj vedno pomagali in postali pravi prijatelji.

Vsi na šoli jim želimo, da jim to tudi uspe.

Urška Kostanjevec

Utrinki dejavnosti iz 1. b

Jesensko drevo

Čebele in med

Učimo se – življenjski prostor vrt

Učimo se – zelenjava

Noč čarovnic

Z majhnimi koraki do velikih znanj

Topli avgustovski dnevi so se iztekli. Čeprav nas je še vedno grelo toplo sonce in so naše misli "plavale" na morje k bazenom in igri, je bil končno tu! Prvi šolski dan, seveda. Za generacijo 27 prvošolčkov (in njihovih staršev), dan, ki prav gotovo predstavlja velik mejnik v otrokovem življenju.

To smo mi in naše dlani ...

Čeprav smo velikokrat slišali, da se z vstopom v šolo čas igre konča, zdaj vemo, da to ni res. V naši učilnici ne manjka igrač, ki kar kličejo, da jih vzamemo v roke. In, veste kaj? Naši učiteljci pravita, da se tudi z igro učimo.

A da ne bo pomote, pridno se učimo: spoznavamo črke in številke, računamo, že malo beremo (take, kratke besede), pridno prebiramo slikanice in pripovedujemo njihovo vsebino za domače branje in bralno značko. Zvezki se polnijo, mi pa postajamo vsak dan bolj samostojni. Radi ustvarjamo in nastopamo. Jeseni sta nas gozd in sadovnjak vabila s svojimi pisanimi barvami. Iz listov smo ustvarili sovce.

Širom Slovenije je 18. 11. 2017 potekal dan slovenske hrane, ki smo ga po šolah in vrtcih obeležili s tradicionalnim slovenskim zajtrkom. Ob tej priliki smo se pogovarjali o zdravi prehrani, naših prehranjevalnih navadah,

kulturi prehranjevanja in odgovornem odnosu do sebe in svojega zdravja. Star pregovor pravi, da jemo tudi z očmi, zato smo si pripravili vsak svoj pogrinjek – takšnega, kot si ga je zamislil vsak sam. Predstavili smo najljubšo zelenjavo in raziskovali, kaj vse se da iz nje pripraviti.

V najbolj čarobnem mesecu leta, v mesecu decembru, smo praznično okrasili učilnico in hodnik. Izdelali smo voščilnice in z izdelki, ki smo jih naredili na tehniškem dnevu, sodelovali na božičnem bazarju.

Učenci 1. a z učiteljicama Viktorijo Caf in Sašo Pavlič

Moje počitnice

Med počitnicami sem bil pri babici. Gledal sem televizijo in se igral z njihovo psičko. Bil sem tudi na Ptuju. Tam smo šli v McDonald's. Praznovali smo novo leto. Spuščali smo rakete in pili šampanjec. Bil sem tudi doma.

Med počitnicami sem se imel lepo.

Tadej Nedeljko, 2. a

Bila sem pri babici. Tam smo pričakali novo leto. Božiček ja zame tam pustil darilo. Dobila sem ščitnike in čelado. S sestrčno sva gledali televizijo. Bilo je zelo lepo. Upam, da se drugo leto vrnemo.

Taja Fekonja Hamler, 2. a

Bila sem doma in sem postavila smreko. Tam smo počakali na novo leto. Potem smo šli na Pohorje. Tam smo se sankali. Bilo je lepo. Upam, da se novo leto ponovi.

Mia Kump Toš, 2. a

Dve miški

Po hiši tekata dve miši,
tako, da se iz hiše sliši.
Vsaka pesmica ni enaka,
zato ker miška po hiši skaka.
Ni ga junaka, ki se z miško lovi,
saj miška zmeraj zbeži.

Matic Mulec, 2. a

Eskimi

V iglujih so včasih živeli eskimi. Danes živijo v lesenih hišah. Matere skrbijo za otroke in dom, očetje pa so lovci. Beseda eskim pomeni "ljudje, ki jedo surovo meso". Jedo večinoma meso in mast, nimajo sadja in zelenjave. Mati nosi svojega otroka do tretjega leta na hrbtu zaradi mraza. Eskimi so oblečeni v živalsko kožo. Imajo majhne nosove in kratke okončine. Fant postane mož, ko sam ulovi tjulnja. Poljubljajo se z nosovi. Naklonjenost si pokažejo tudi z ovohavanjem las in obraza.

Neža Borko, 2. a

Ustvarjalnost učencev 2. b razreda

V prednovoletnem času so učenci izdelovali voščilnice in okrasne izdelke z zimskim motivom.

Novo leto

Komaj sem čakala, da bo novo leto. Pričakovali smo družino Pučko. Ko so prišli, smo pojedli večerjo. Otroci smo se potem igrali. Nestrpno smo pričakovali polnoč. Začeli smo odštevati sekunde. Naenkrat je bila ura polnoč. Voščili smo si, spuščali rakete in muhe, spili šampanjec in šli nazaj v hišo. Naprej smo se zabavali, plesali in se pogovarjali. Otroci smo se igrali igrice in gledali televizijo. Potem se je družina Pučko odpravila domov, mi pa smo šli spat.

Tjaša Hanžel, 2. b

Dočakam novo leto

Na silvestrovo smo pričakovali družino Zec. To so naši prijatelji. Ko je pozvonilo, sem se zelo razveselila in šla odpret vrata. Komaj sem čakala, da bomo odštevati sekunde. Končno smo odprli šampanjec in pogledali rakete. Ko so spustili zadnjo raketo, smo se odšli nazaj v hišo igrat. Postali smo zaspani. Šli smo se kopat. Mama nam je v Tinovi sobi prebrala pravljico in Tin je zaspal. Tara, jaz in Mara pa smo šle spat v Tarino sobo.

Tisa Korenjak, 2. b

Akvarij

Za moj 6. rojstni dan sem dobila akvarij. Dva dni smo počakali, potem pa smo lahko šli po ribe. Tudi hrano smo kupili. Prve ribe so poginile. Potem smo spet počakali in kupili nove ribe, ki so tudi poginile. Ribe, ki smo jih kupili tretjič, so ostale in jih imam še danes.

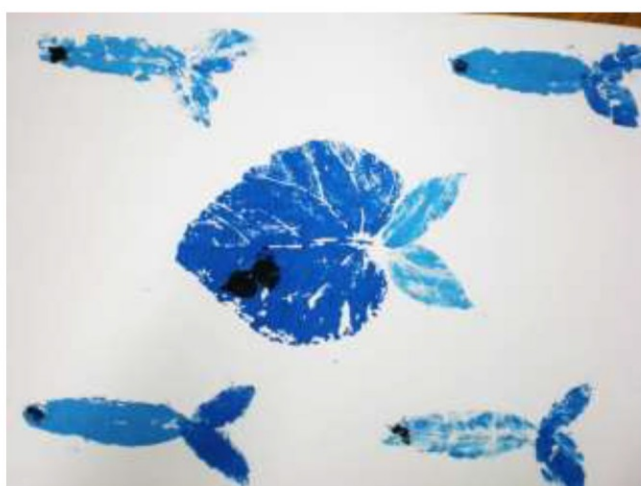
Nena Kocuvan, 2. b

Tjaša Hanžel, 2. b

Tomaž Kokol, 2. b

Pia Podgoršek, 2. b

Tisa Korenjak, 2. b

Zima

Zima je hladna in mokra.
V topel plašč se pokrijemo
in mraz zakrijemo.
Kepe že letijo,
otroci se sankat hitijo.

Laura Draškovič, 4. b

Božiček

Prihaja Božiček, prihaja Božiček,
ki pelje se na saneh.
Zvončki cingljajo in
veseli so jelenčki.
Slišite tudi vi?
Naj ob peči visijo nogavice
in dajmo si poljub na lice,
saj Božiček prihaja k vsem nam.

Lana Grnjak, 3. b

Mavrica

Mavrica je pisana.
Rdeča, oranžna, rumena,
zelena, modra in vijolična je.
Lepa je, oj, lepa je.
Dež in sonce naredita jo.
Na koncu pa zaklad leži,
ki ga ti pač ne dobiš.

Nika Kuri, 4. b

Božični dan

Na božični večer smo doma postavili smreko in jo lepo okrasili. Pekli smo tudi različne piškote in si naredili dobro večerjo. Potem je bil čas za spanje. Naslednje jutro sva z bratcem šla pogledat, če je pod smrekico kaj daril. Pod njo je bilo veliko daril. Hitro sva jih odprla in videla, da sva dobila veliko igračk. Potem sva se cel popoldan igrala z igračami, ki nama jih je prinesel Božiček.

Aneja Zorman, 3. b

Tri sestre

Nekoč so živele tri deklice, ki so bile sestre. Prvi je bilo ime Ana, drugi Jana in tretji Lana. Živele so same z mamo daleč od mesta. Nekoč je njihova mama zelo zbolela. Deklice niso vedele kaj bi storile, zato so se odločile, da gredo v mesto po pomoč. Ana je ostala pri mami, Jana in Lana pa sta se odpravili na pot. Pot do mesta je bila dolga in je vodila skozi gozd. Na poti v gozdu sta srečali medveda. Deklici sta se zelo prestrašili in sta začeli kričati in tekati. Njuno kričanje je slišal fant, ki je v bližini lovil lisice. To je bil kraljevič Peter. Kraljevič je ustrelil v zrak in tako prestrašil medveda, da je pobegnil. Vprašal ju je, kaj delata tu v gozdu. Povedali sta mu, da jima je zbolela mama in da morata čim prej do zdravnika. Kraljevič je rekel, da jima bo pomagal. Skupaj so na konju odjezdili do mesta in odšli do zdravnika. Ko sta deklici zdravniku povedali, kako hudo je bolna njuna mama, jima je zdravnik rekel, da za to bolezen žal nima zdravila. Deklici sta bili obupani. Kraljevič jima je rekel, da pozna nekoga, ki bi morda lahko pomagal. Skupaj so odšli do njegove babice. Babica je pripravila posebno zdravilo iz domačih zelišč in jima povedala, da mora zdravilo mama spiti vsak dan en kozarček zjutraj in zvečer. Deklici sta se zahvalili in s čudežnim zdravilom hitro odhiteli domov. Mama je jemala zdravilo in čez en teden ozdravela. Deklice in mama so se kraljeviču zahvalile za zdravilo. Tako so še naprej vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Nikita Rehak Friš, 4. b

Prvi kulturni dan

Izpred šole smo se z avtobusom odpeljali proti Ptuj. V gledališču smo si ogledali predstavo Trnuljčica. Predstava mi je bila všeč. Po končani predstavi smo odšli proti gradu. Na gradu smo si ogledali glasbila. Poiskati smo morali zrno graha. Našli smo ga na postelji. Po obisku gradu smo se odpeljali nazaj v Cerkljenj.

Žana Borko, 3. a

9. 10. 2017 smo si v ptujskem gledališču ogledali lutkovno predstavo Trnuljčica in obiskali Ptujski grad. Na gradu smo si ogledali tudi meče, s katerimi so se včasih borili. Grad in meči so že zelo stari. Obisk gradu in delavnica o glasbilih sta me obogatila z novim znanjem.

Ana Mari Par, 3. a

Zjutraj smo najprej v šoli vzeli malico. Potem smo se z avtobusom odpeljali na Ptuj. Po izstopu na avtobusni postaji smo malicali. Peš smo se odpravili proti ptujskemu gledališču. Lutkovna predstava Trnuljčica je bila zanimiva in mi je bila všeč. Bili smo tudi na gradu.

Sara Stergar, 3. a

Slovenski tradicionalni zajtrk

V petek, 17. 11. 2017, smo zajtrkovali v učilnici. S sošolci smo sedeli ob skupni mizi. Okrasili smo jo s pogrinjki. Jedli smo domači kruh, maslo, med in jabolka. Pili smo domače mleko. Po zajtrku smo si ogledali otvoritev obnovljenega igrišča. V učilnici smo nadaljevali izdelovanje jabolk iz papirja. Z njimi smo okrasili učilnico. Nazadnje nas je obiskala medicinska sestra.

Žana Borko, 3. a

Za tradicionalni zajtrk smo učilnico 3. a spremenili v jedilnico. Mize smo okrasili s prtički in vazicami z rožami. Dopoldan smo se udeležili tudi otvoritve prenovljenega igrišča. Medicinska sestra nam je povedala veliko o zdravem načinu življenja. V učilnici sta nas obiskala tudi naš ravnatelj in g. župan. Dopoldne je minilo delovno in zanimivo.

Ana Mari Par, 3. a

Pričakovanje novega leta

Na obisk sta prišla bratranca Nejc in Nik. Skupaj smo čakali ognjemet ob prihodu novega leta. Čas smo si krajšali z gledanjem risank in igranjem. Vmes smo tudi pojedli kaj dobrega z obložene mize. Ko so na televiziji odšteli sekunde in je odbila polnoč, smo si voščili srečno novo leto. Takoj nato smo se oblekli. Ognjemet smo si ogledali z našega dvorišča.

Ana Mari Par, 3. a

Za bazar smo izdelali dekoracijo – venček iz papirja (3. a)

Delovni dan moje babice

Po navadi moja babica vstaja zgodaj, ob 6. uri. Najprej nahrani pujse, nato še psa Kastorja. Natrese še zrnje rački. Kadar mami zmanjka časa, skuha kosilo. Po kosilu dela na vrtu. Seje solato, okopava jagode, zaliva paradižnik in kumare in opravi še veliko drugih manjših opravil. Tako ji popoldan hitro mine. Večere pogosto preživi na dramskih vajah. Ko je doma, rada bere in se igra z muco. Včasih se igrava slepe miši.

Amadej Furšt, 3. a

Zgodba L

V stari šolski kleti smo s sošolci našli veliko škatlo. V kleti je bilo veliko pajčevine, ki smo jo pometli z metlo.

Klet je bila tako vlažna, da so iz zidu že rasle bilke. Še dobro, da smo imeli zraven baklo, ker je ravno takrat zmanjkalo elektrike. Malo nas je bilo strah. Sošolka Tina, ki je visoka kot prekla, se je komaj priplazila do orgel, ki jih je zagledala v kotu. Orgle so bile zelo stare. Tina je ugotovila, da nimajo več zvoka. Vsi ostali smo radovedno odprli škatlo in pokukali vanjo. V njej smo našli lepo snežno kroglo in stare lesene cikle. Drugega v kleti ni bilo. Hitro smo odšli v razred, saj je bilo že konec odmora.

Za dogodivščino v šolski kleti nismo nikomur povedali.

Ula Kaučič, 4. a

Danes sem jaz mama

Če bi bila mama, bi vstajala ob sedmi uri in si najprej pripravila zajtrk. Ob zajtrku bi poslušala radio in brala časopis. Po zajtrku bi počistila mizo in dala prati oblačila. Medtem bi posesala prah in zlikala oblačila. Ko pralni stroj opere, pa bi še obesila perilo. Potem bi si pripravila vse za kuhanje kosila, ker bi kmalu prišli otroci iz šole. Medtem ko bi se kosilo kuhalo, bi odprla internet in preverila, kaj delajo prijatelji. Po kosilu pa šla za eno uro spat. Popoldan bi šla delat na vrt, ali pomagala otrokom pri domačih nalogah ali pa v hiši brala knjigo.

Julija Toš, 4. a

Danes sem jaz mama. Imam dva otroka in danes gresta v šolo, jaz pa v službo. Vzgojiteljica sem v vrtcu. Z otroki bomo šli na igrišče, kjer se bomo igrali. Ko bo čas za kosilo, bomo odšli nazaj v vrtec. Za kosilo bodo palačinke in kompot. Otroci bodo vse pojedli in po kosilu bodo tudi vsi zaspali. Ko se bodo zbudili, bodo dobili malico. Otroci so pridni in spet bodo pojedli vse. Čez nekaj časa so prišli po njih starši. Dan v službi mi je minil kakor strela. Ko so starši odpeljali vse otroke, sem usedla v avto in se odpeljala proti domu. V Cerkvenjaku se bom ustavila in odpeljala še svoja otroka domov.

Srečanje z otroki je bilo zelo pristrčno.

"Ali imata domačo nalogo?" ju vprašam. Po pritrdilnem odgovoru se hitro odpeljemo domov.

Gaja Kovačec, 4. a

To sem jaz

Ime mi je Sofija. Pišem se Nekrasova. Stara sem devet let. Rodila sem se v mestu Rigi, ki leži v državi Latvija. Zdaj živim v Sloveniji, v kraju Andrenci. Obiskujem OŠ Cerkvenjak-Vitomarci. Moje obšolske dejavnosti so balet, kitara, nemščina in pevski zbor. V prostem času rada berem, sem na gugalnici in poslušam glasbo. Moja najljubša knjiga je Deklica z Zemlje. Ta deklica je rada potovala. Zelo mi je všeč film Varvara krasa, zlata kosa. Nimam najljubšega športa, ker mi noben ni všeč. Moja najljubša barva je modro-zelena. Rada jem palačinke.

Sofija Nekrasova, 4. a

Danes sem jaz oče

Danes je prav poseben dan. Z mamico in očijem smo zamenjali vloge. Mami in oči sta postala moja otroka. To bo še zanimivo.

Zgodaj zjutraj vstanem in grem zbuditi svoja otroka. Vstopim v njuno sobo in zakličem: »Zbudita se. Treba je v šolo.« Otroka prestrašena skočita v zrak. Hitro se začneta oblačiti. Medtem jima pripravim zajtrk. Po zajtrku ju napotim v kopalnico, da si umijeta zobe. Nato ju odpeljem z avtom v šolo, jaz pa grem v službo. Ko končam s službo, grem naravnost po svoja otroka. Med vožnjo domov mi povesta, kako je bilo v šoli. Ker sta v šoli bila zelo pridna in ker nimata pri nobenem predmetu domače naloge, se odpravimo na pustolovščino dneva. Najprej ju peljem na nogometno tekmo. Povem jima, da se morata lepo obnašati in da imam jaz glavno besedo. Po končani tekmi se odpravimo v bližnji park, kjer počnemo mnogo različnih stvari. Skupaj se zabavamo in uživamo. Ker smo že zelo utrujeni od vseh norčij, se počasi odpravimo proti domu. Čas je za umivanje. Vsi skupaj še nekaj časa gledamo televizijo, se pogovarjamo in nato se odpravimo spat.

Danes je bil zelo lep dan. Imel sem zelo pomembno vlogo, saj sem bil oče mamici in atiju. Mamica in ati sta me ves dan pridno ubogala. Bil sem dober očka, lepo sem skrbel za svoja otroka, tako kot to delata moja starša z mano.

Nik Kocuvan, 4. a

Čiščenje

Včeraj sem čistila sobo. Najprej sem vse igrače dala v škatlo. Potem sem z novo metlo pometla balkon. S svežo vodo sem zalila bilko. Na balkonu sem našla malo kroglo. Z mamo sva nato šli pospraviti še babičino podstrešje. Na podstrešju sva našli preklo. Najprej nisem vedela, kaj je to, a mi je mami razložila. Našli sva tudi stvari, kot so bakla, cokli, kolovrat ... Nato sva šli v cerkev na orgelski koncert. Koncert sva si zares zaslužili. Ko sva prišli domov, je mami morala končati oddajo šolskega radia, jaz pa sem zaradi utrujenosti kar zaspala.

Lana Vidovič, 4. a

Dragi prijatelj, krokodil Bine!

Pošiljam ti pismo, ker niti sam ne vem, kje se nahajam. Lovili so me hudobni lovci in so me hoteli ugrabiti, zato sem zbežal na čolnu po morju. Prispel sem na otok, kjer je bilo mnogo živali. Vse živali so se me bale, ker imam velik rog na obrazu, razen hrošča Mirka Govnača, s katerim sva postala prijatelja. Postal sem tako lačen, da mi je v želodcu močno krulilo. Nisem vedel, kje bi prenočil. Prijatelj hrošč Mirko me je peljal do jezera, kjer sem prespal. Pozno v noč sva si pripovedovala zgodbe.

Upam, da čimprej najdem pot domov, ker te že močno pogrešam.

Tvoj prijatelj, Niko Nosorog

Gal Plohl, 4. a

Obiskal me je dobri mož

Bližal se je božič. Doma smo že čez vikend začeli peči piškote in obešati lučke. Z očetom sva z lučkami najprej okrasila teraso in prostor pred vhodnimi vrati. Ker je bilo zunaj kar mrzlo, sem poskrbel še za svojega psa. Prinesel sem mu toplo odejo.

Naslednji dan sem razmišljal, kako bi okrasil svojo sobo. Odločil sem se za okraske iz papirja. Zvečer je bila moja soba že lepo okrašena. Svetlobo sta ji dajala dve lučki v obliki jelenčka.

Ostala nam je še smreka. Postavili smo jo na primerno mesto in okrasili. Na njo smo obesili različne okraske. Na božični večer se je v sobo pritihtapil Božiček. Pod smreko je pustil nekaj daril. Zelo smo se jih razveselili. Še naprej bomo pridni, da bomo tudi naslednje leto kaj dobili.

Žiga Borko, 5. a

Teden otroka v podaljšanem bivanju na OŠ Cerkljenjak

Letošnji Teden otroka je potekal med 2. in 8. oktobrom. Na matični OŠ Cerkljenjak-Vitomarci smo se osredotočili na "radovedno" šolo, veselje do novega, odprtega in uporabnega znanja, svetle prihodnosti. Z otroki smo ustvarjalno in inovativno razmišljali in v tem duhu so potekale razne aktivnosti, v katere so se lahko vključevali naši/vaši otroci.

Ježki iz jesenskih listov

V duhu začetka jeseni smo pripravljali dekoracijo iz naravnih materialov in ponovno uporabili nekaj odpadnega materiala. Nastali so zanimivi ježki, ki so krasili hodnike prve triade in učilnico 3. a.

Origami – gobice in gobe

Opismenjevanje je pomemben del prve triade in k temu najbolj vzpodbuja urjenje fine motorike. To nam je na zabaven način uspelo s "čudno" tehniko, ki jo je marsikdo od otrok slišal prvič - origami. Z veliko truda in spretnosti so nastale gobice in gobe, ki so "rastle" pod drevesom podaljšanega bivanja.

Peka kolačkov

Slastni kolački ... mešanje, merjenje, mešanje, spet merjenje, malo packanja in pečenje ter pogled v pečico, ki je bil za marsikaterega otroka bolj zanimiv kakor kakšna risanka. In čakanje, kdaj bodo pečeni. Končno se je dočakalo ... sladkanje!

Izdelovanje žog

Da, prav ste prebrali! Tudi žoge smo si izdelali. Lepo vreme je bilo naklonjeno in preizkusili smo jih. Pisane žogice so frčale po zraku.

Izdelovanje nakita iz mini perlic

Spet ta fino motorika, ampak spet na zabaven način! Učiteljice smo poskrbele za čisto majhne perlice, ki smo jih nanizali na nitko. Nastale so ogrlice in zapestnice. Punce so jih izdelale zase, fantje pa za ... mame, seveda.

6. oktober – množični tek za otroke

Atletska zveza Slovenije je tudi letos pripravila množično akcijo, s katero spodbuja otroke k atletskim korakom in želi ozavestiti sodelujoče o pomenu zdravega načina življenja. Sodelovali smo na najbolj množičnem teku otrok v Sloveniji, ki se mu je pridružilo kar več kot 15.000 najmlajših iz celotne Slovenije.

Ker je bilo šolsko igrišče še vedno v fazi prenove, smo tek organizirali na Športno-rekreacijskem centru. 6. oktobra je bil Množični tek za otroke po sveže pokošeni travi pravo doživetje.

Tradicionalni slovenski zajtrk in teden zdrave prehrane v OPB

Zdravo, zdravo in zdravo se je ves čas ponavljalo v naših povedih. Skuhali smo zelenjavno juho, v njo narezali veliko vrst zelenjave. Mame verjetno ne bi verjele kako radi smo jedli raznovrstno zelenjavo ... najverjetneje zato, ker smo jo sami pripravili in skuhali.

Naslednje gurmansko presenečenje je bil ohrovtov čips. Kulinarični razsodnik je bil celo g. ravnatelj, ki je po pokušanju le priznal, da tekne. Nam pa je teknil ZELO!

Božično praznični čas

Mesec december je na naši šoli minil v znamenju božično-novoletnega ustvarjanja, prazničnega vzdušja in lovljenja sončnih žarkov. Kljub mrazu smo si na novem šolskem igrišču ob sončnih dnevih dobro nabirali D-vitamin.

Priprava na čajanko, peka piškotov in praznični pogrinjki

Ni boljšega, ko zadiši po sveže pečenih piškotih. Mamini so po navadi najboljši. Nek decembrski popoldan pa je po piškotih zadišala vsa OŠ Cerkvenjak. Pekli so jih učenci v podaljšanem bivanju in se s težavo zadrževali, da jih niso pojedli kar takoj. Nekaj so jih res, pa samo zato, da so preverili, če so resnično okusni. Ostale pa so skrbno prihranili za čajanko.

Praznično se je pripravila miza, okrasila z dekoracijo (delo učencev), prižgale so se svečke, zatemnile luči, skuhal se je čaj (vsak svoj najljubši), ... pojedli so se piškoti. Skupaj smo si želeli, da bi bilo še več takšnih trenutkov.

Učiteljice in otroci OPB

Slovenski šolski muzej v Ljubljani

Kulturni dan 4. in 5. razredov, 9. 10. 2017

Da je nekoč bilo drugače v šolah, smo se z znanjem že naučili pri pouku družbe. Kako drugače, pa smo se lahko prepričali na šolski uri lepopisa, prav takšni, kot je bila pred 100 leti.

In čeprav smo učiteljice menile, da smo na uro dobro pripravljene, se žuganju s palico ni izognil nihče. Marsikoga je doletela še hujša kazen.

Kaj smo izvedeli novega:

- kdaj so nastale šole;
- kako so se učili in pisali Rimljani;
- kdo je bila tista, ki je rekla, da je treba OBVEZNO v šolo;
- koliko let so v šolo hodili včasih;
- pouk tudi v soboto in nedeljo;
- ponavljanje snovi pri pisanju na tablico ... uf, to je bilo težko;
- lesene šolske torbe;

Po vtisih iz muzeja smo si nabrali še tistih iz ljubljanskih ulic. Ogledali smo si stavbo Državnega zbora Republike Slovenije, Tromostovje, Plečnikovo tržnico, Prešernov spomenik, Robov vodnjak, videli nutrije ...

Za učence največja "znamenitost" je bila opažena na Kongresnem trgu ... Vid Valič, ki si je za nas vzela nekaj časa. In to kar so še do nedavnega bili avtogrami, to danes nadomestijo selfiji ... in teh je bilo veliko.

Krasen kulturni dan!

Mateja Štancer, učiteljica RP

Prisostvovali smo uri slovenščine v šolskem muzeju

Zjutraj sem se zbudila ob 6. uri, ko sta starša odhajala v službo. Rekla sta mi, naj grem spat. Šla sem v posteljo in se ulegla. Nisem mogla zaspati, zato sem se dolgočasila. Čez par minut se je Alisa zbudila in sva se tiho pogovarjali. Alisi sem svetovala, da greva v kopalnico in se urediva. V kopalnico sem šla prva.

Prišla sem v sobo in Alisa je bila že oblečena. Oblekla sem se in nesla mucam hrano. Oblekli sva si še jakno in čevlje. Odšli sva pet minut prej. Ko sva prišli do Cvetličarne Anita, sva se spomnili, da bi si morali kupiti pijačo. Šli sva v trgovino. Zraven pijače sva kupili še bombone.

Sošolci so se zbirali pri vhodu za učence in se pogovarjali. Po desetih minutah smo vzeli malico in se postavili v vrsto. Čakali smo na avtobus, ki je pripeljal iz Vitomarcev. Hitro smo vstopili in avtobus je že odpeljal proti Ljubljani. Ustavili smo se v Lukovici. Bil je čas za malico. Po dvajsetih minutah smo nadaljevali pot.

Prispeli smo v Ljubljano. Izstopili smo na avtobusni postaji. Odšli smo v Šolski muzej. Poravnali smo vstopnino in se povzpeli po stopnicah. Najprej smo šli do garderob, kjer smo odložili nahrbtnike in jakne. Potem sta se predstavili dve gospe, eni je bilo ime Helena, drugi pa Klara. Razdelili sta nas v dve skupini in pojasnili potek dela. Učenci iz četrtil razredov so si najprej ogledali muzej, mi pa smo se odšli preobleč v garderobo. Deklice smo imele predpasnike, dečki pa srajco in svoje hlače. Plaho smo vstopili v učilnico, saj nas je tam že čakala stroga učiteljica. Ta nam je povedala, da jo moramo klicati gospodična učiteljica. Nekoč učiteljice niso smele biti poročene, ker bi jim skrb za družino vzela preveč časa.

Zazvonil je šolski zvonec. Začela se je ura lepopisa. Ko je učiteljica stopila v razred, smo morali vstati in ji reči "Dober dan, gospodična učiteljica." Lahko smo sedli. Začeli smo s črko i, potem je bila črka n, m, o, a. Uh, kar težko delo! Črke so morale biti lepe, list pa ne popackan. Vse bi bilo lepo, če bi pisali z nalivnim peresom in ne s peresnikom. Trudila sem se in kar dobro mi je uspelo.

Sara je učiteljico naslavljala z "gospa", zato ji je ta rekla, naj si na osličku zapomni 9. pravilo. Domen pa je klečal na koruzi, ker je pero držal nepravilno. Za kazen si je moral izmisliti opravičilo. V razredu je bila tudi oslovski klop za poredne.

Po učni uri lepopisa je Helena vstopila v razred in nas vprašala kako je bilo, kdo je naslavljala napačno, kdo je sedel na osličku in klečal na koruzi. Odšli smo iz razreda, si slekli halje ter šli na ogled muzeja. Najprej sem zagledala učenko pri tabli, potem učenca, ki je klečal na polenu, ker je zamudil pouk in učenca, ki sta sedela v klopi. Pri prvem

učencu smo si izposodili torbo in pogledali stvari. Razložila nam je, kako so ocenjevali. Vse stvari so mi bile zelo zanimive. Ne vem, kako bi bilo, če bi še danes imeli peresnico iz lesa, peresnik, perico in črnilo. Le kako bi izgledali naši zvezki?

Po ogledu smo šli do avtobusa in se odpeljali proti domu. Med potjo smo obiskali še McDonald's.

Pripeljali smo se v Cerkvenjak. Pri naši hiši je na dvorišču delala najina mama in sva ji pomahali. Tako je vedela, da bova počasi doma. Izstopili smo in si poiskali svoje torbe. Z Maksom in Aliso smo šli peš domov. Prišli sva domov in mami povedali, kako zanimiv dan sva preživel.

Alina Peklar, 5. a

Ob vstopu v Šolski muzej smo odložili nahrbtnike in se radovedno ozirali naokrog. Kmalu smo vstopili v staro učilnico. Seveda smo si prej morali nadeti ustrezna oblačila.

Po zvonjenju je v učilnico vstopila gospodična učiteljica. Bila je zelo stroga, v rokah je imela palico. Ko sem slišal besedo lepopis, sem takoj vedel, kaj pomeni. Na mizah so nas čakali peresnik, črnilo in list papirja. Imeli smo uro slovenščine. Pisali smo črke. Joj, kako težko je bilo! Zmogel sem.

Po končani uri sva s sošolcem šla klečat na koruzo, ker sva se hotela prepričati, če kaj boli. Še dobro, da že prej nisva dobila kazni.

Prijazna gospa nas je popeljala po stavbi in nam povedala in pokazala veliko zanimivega o šoli nekoč.

Obiskali smo še McDonald's. Kasneje smo se odpravili še na sprehod po Ljubljani. Videl in izvedel sem veliko novega. Preživel sem lep dan.

Jan Mikl, 5. a

Učenci 4. in 5. razreda smo si v Šolskem muzeju v Ljubljani ogledali razstavo šolskih potrebščin izpred nekaj let in imeli učno uro.

Na začetku nam je prijazna gospodična razložila, kako bo potekalo delo in kaj moramo pri uri paziti. Razdelila nam je oblačila, katera smo morali imeti pri uri oblečena. Povedala nam je tudi, da ob prihodu učiteljice moramo pozdraviti: "Dober dan, gospodična učiteljica!" Potem je zazvonilo. V razred je vstopila učiteljica. Predstavila se nam je in začeli smo z uro. Imeli smo slovenščino. Pisali smo črke. Učiteljica je napisala črko na tablo, mi pa tri enake črke na list. Med pisanjem nam je zastavila več vprašanj. Učenec iz Vitomarcev je med uro moral iti klečat na koruzo, ker je pisal po pivniku. Nihče od nas ni sedel v oslovski klopi ali nosil glave oslička na hrbtu.

Pred odhodom iz muzeja sem mami kupil peresnik.

Nickolas Klajnošek, 5. a

Muhasta zima

Padla je prva snežinka,
ki naznanila je, da zima pred vrati je.

Sneg pobelil je hribe in doline,
vsa pokrajina svetlikala se je.

A na žalost, ko sneg pokrije vse,
že hitro vse brez njega je.

Le kdaj sneg močno pobelil bo naš breg?

Katrin Borko, 5. a

Snežakova želja

Mar ta muhasta zima je iz Rima?
Od daleč kima kot iz aprila.

Snežak iz zvezka hoče
in sprašuje se, bo zunaj že kaj snežne plohe.

Snega si močno on želi,
saj ve, da ga bomo na polju občudovali vsi.

Alisa Peklar, 5.

Mavrična ptica, Domen Kokol, 5. b

Pikapolonica, Sara Krepša, 5. b

Mavrična ptica, Sara Krepša, 5. b

Kje se skriva zima?

Zima se rima, zima je čas, ki nastopi za nas.
Zimski čas nas razveseli, čeprav starejše žalosti.
Ta čas pomemben je za nas, saj v sneženju radi
kričimo na glas.
Le kdaj zapadel bo sneg, da jaz lahko s sanmi drvela
bom na breg?

Ema Ploj, 5. a

Zima

Otroci so naredili snežaka
in mu rekli, naj jih počaka.
Naslednji dan so se vrnili,
snežaka dogradili.

Otroci so se sankat šli,
a snežak se že topi.
Pisker mu po strani visi,
ker sončni žarek ga lovi.

Alina Peklar, 5. a

Zimski športni dan v 5. b razredu

Domen Kokol: V četrtek, 18. januarja, smo imeli športni dan. Na izbiri smo imeli plavanje in drsanje. Jaz sem se odločil za plavanje. Ob 8.15 smo se odpeljali v Bioterme. Kopati smo se začeli ob deveti uri. Dve uri smo bili v vodi, nato pa smo odšli v restavracijo, kjer smo se najedli. Po malici smo šli še v bazene. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Nejc Pučko: Zjutraj smo v šoli vzeli malico in se odpravili na pot v Ledno dvorano Maribor. Tam smo si izposodili drsalke. Ko smo si jih obuli, smo šli drsat. Ko smo prišli v šolo, smo imeli kosilo in potem šli domov. Ta dan mi je bil všeč.

Lana Lovrenčič: Bilo mi je zelo všeč, saj sem šla drsat. Nekaj časa pred koncem je prišel g. ravnatelj in opazoval učence na ledu. Zadnjih pet minut na drsališču je bilo zabavno.

Gašper Meglič: Jaz sem šel drsat. Bilo mi je zelo všeč. Znam zelo dobro drsati, čeprav sem dvakrat padel. Drsali so tudi nekateri moji prijatelji. Ta dan mi je bil zelo všeč.

Polonca Ljubec: Na športnem dnevu je bilo zelo lepo. Bila sem v vseh bazenih. Tudi zunaj je en bazen, a sem se bala, da bi se prehladila. Tega dne ne bom pozabila.

Taja Pučko: Učenci smo si lahko sami izbrali ali gremo plavat ali drsat. Jaz sem se odločila za drsanje, saj mi je zelo všeč in znam izvesti tudi veliko trikov. Drsali smo uro in pol, vmes pa smo pojedli še malico. Dan mi je bil zelo všeč, saj sem se tudi družila s prijatelji iz Osnovne šole Cerkvenjak.

Naši vtisi iz zimske šole v naravi (5. a in 5. b)

Aneja Grnjak: Najbolj všeč mi je bilo, ko me je učitelj naučil smučati.

Gašper Hanžel: Bilo je odlično. Zadovoljen in vesel sem, saj sem se naučil boljše smučati.

Domen Kokol: Teden, ko sem bil na Kopah sem se imel zelo zelo lepo. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem se spustil po smukaški progi.

Sara Krepša: Na Kopah je bilo odlično in teden je hitro minil. Všeč mi je bilo v disku in na nočnem smuku. Hrana je bila zelo dobra, posebej pa zajtrk. Bilo je zabavno, a malo prekratko.

Jaka Ljubec: Imel sem se odlično. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se smučali.

Polonca Ljubec: Šola v naravi je bila zelo dobra. Naučila sem se smučati in še veliko drugega. Zelo sem se zabavala.

Lana Lovrenčič: Bilo mi je zelo všeč, saj sem po petih letih spet smučala. V sobi smo imele balkon s pogledom na gore.

Gašper Meglič: Bilo mi je všeč, ker sem se naučil zelo dobro smučati.

Nejc Pučko: Imel sem se super. Naučil sem se smučati.

Taja Pučko: Šola v naravi mi bo ostala v spominu, ker smo se res zabavali in veliko smejali. Utrdila sem znanje smučanja in se naučila tudi veliko drugih stvari.

Žan Repič: Bilo je odlično, čas je hitro minil. Naučili smo se smučati.

Alina Peklar: Naučila sem se vijugati, ustavljati in voziti smuk. Naš učitelj je bil zelo prijazen.

Katrin Borko: Res smo se zabavali in se veliko naučili.

Alisa Peklar: Naučila sem se dobro smučati. Najboljša pa mi je bila vožnja s sedežnico.

Jan Mikl: Najbolj mi je bilo všeč smučanje in druženje s prijatelji.

Žiga Borko: Igrali smo se v sobi, kjer so spale punce. Nočna smuka je bila super.

Maks Vršič: Všeč mi je bil nočni pohod.

Ema Ploj: Najbolj so mi bile všeč tri stvari. To so: dobro smučanje, zabava s prijatelji, druženje.

Melani Hauzer: Učitelja smučanja sta bila super.

Benjamin Žerdin: Igranje družabnih iger.

Pustolovščine Domna in Ostržka

1. POGLAVJE

Bil je grd, deževen, z žalostjo prekrit večer. Domen in Ostržek sta se odpravila okoli zaraščenega, temnega in prekletega gozda. Počasi in vesela sta hopsala med debelimi drevesi in pela 1, 2, 3, 4, koliko igrač je v moji trgovini. Ko sta to "stvar", kot sta ji rekla, zapela trikrat, sta ugotovila, da sta se izgubila. Domen je že skoraj zajokal, Ostržek pa je imel boljšo idejo. "Če najdeva kamenje, jih mora biti več kot petdeset, da jih bova puščala za sabo kot v Janku in Metki." "Dobra ideja, toda kje bova v gozdu našla kamenčke?" Ostržek je pomislil ... in mislil, tako da so ga že boleli njegovi leseni možgani. "Eureka, imam jo!" "Kaj, zakaj si še tiho, hočem domov!" se je že skoraj zjokal Domen. "Če najdeva gozdni potok ali hudournik, lahko najdeva veliko kamenčkov!" Domen je bil tako vesel, da je začel skakati, tekati in vriskati, kot da bi popil liter kave. "Upam, da boš potem tudi tako veselo spal." In tako je tudi bilo. Že čez tri minute je spal kot mrtvec v grajski ječi. Ostržek ga je dal čez ramo in počasi začel iskati potok ali vsaj majhno lužo. Čez točno trinajst minut je zagledal cele kupe drobnega kamenja ter celo malo betona. V svojo vrečo, ki jo je imel za srečo še od včeraj iz trgovine, je natlačil kamenje in dal Domna čez ramo. Odpravil se je globoko v noč.

2. POGLAVJE

Domen se je naslednje jutro prebudil. Ležal je pod jablano in odprl oči. Sonce je bilo kar visoko na nebu. Čebele in čmrlji so obletavali listje in sadeže, mravlje so se v dveh kolonah sprehajale gor in dol, ena kolona proti vrhu, druga proti zemlji. Zapihal je lahen vetrc. Listje je zašumelo. To je bila glasba, ki jo je najraje poslušal. Zažvižgalo je, zatrepetali so listi, zamigotala je svetloba sončnih žarkov, odprlo se je jasno nebo.

"Kje sva?" se je oziral Domen. Ostržek mu je pojasnil, kaj se je včeraj, potem, ko je zaspal, vse zgodilo. Medtem, ko mu je razložil več ali manj vse, pa se je v daljavi nekaj par kilometrov od jablane zaslišal zelo glasen hrup. Bilo je, kot da bi sto slonov skakalo gunitvist. Oba sta hitro legla v bližnji posušen potok in čakala. Kakih petnajst minut je hrup naraščal, naenkrat pa se je začelo kaditi. Domen se je ozrl rahlo čez rob potočka, taka da se ga ni dalo videti. Ozrl se je, nato pa ves pretresen začel trgati travo in si jo polagati po nogah, bokih, nato po glavi in na koncu še po rokah. Ostržek ni hotel spustiti glasu, zato je počel isto kot Domen. Topotanje je bilo vedno glasnejše. Bilo je, kot da bi se pripravljalo na konec sveta. Skozi odprtino med travo in vejami sta Domen in Ostržek komaj kaj videla. Slišala pa sta vse. Kolikor sta slišala, to sta pomnila: "Hai, kraljica, grda Daniela!". "Ko bo svet poln ličil, se bomo pogovarjali naprej." "Ostržek se je začel trsti, saj ga je bilo strah. Brnil je Domna in ga nato prijel za roko. Zapihal je rahel vetrič. Lahko samo ugibate kaj je storil. Travo, s katero sta bila pokrita, je odpihnil in ju razkril. Krinka je bila izdana. "Borila se bova," je rekel Ostržek Domnu. Onadva sta namreč trenirala kick-box, zato se jih nista prestrašila. "Pa saj so samo punce s pudrom!" "Prav imaš, dajva, vzemiva jim ga!"

3. POGLAVJE

Domen je začel z grdim in nevarnim pretepom, ki je bil verjetno najbolj zanimiv pretep na svetu. Prvi so napadli majhni in suhcati make-up kmeti, ki so bili oboroženi samo s parfomom. Domen ima sestro, ki se dostikrat parfumira in ve, kako je, če ti ta dišča in privlačna stvar pride v oči. Domen in Ostržek sta začela z brkami, ki so se jih učili prejšnji teden na treningu. Kmetje so samo sprejali in padali. Oba sta oboževala nogomet, zato sta prazne platenke, ki sta jim rekla "parfumčki", brnila z vso močjo tako, da sta polomila kar nekaj lobanj. Pretepla sta jih vse. Vseh 137. Kraljica grda Danijela je v napad poslala ninje, ki jim je pravila make-upce. Slovenščina pa taka. Te ninje so imele kar zanimive poteze. Za ninje se spodobi da uporabljajo borilne veščine, toda te ninje so metale pudrnice. Najslabša stvar pri tem je, da je Domen alergičen na vse, kar vsebuje tudi kanček pudra. Zadevo je prevzel Ostržek. On je imel tudi črni pas. Če bi bili normalni, bi rekli, da pri kick-boxu. Toda ne, Ostržek ima usnjen, črn pas okrog pasu. Pas je izvlekel iz hlač in z njim bičal vse pred sabo. Večino pudrnic je tako odbil, da so zadele ninjo, ki jo je vrgla. Kaj mislite, da bi se zgodilo, če bi Domen pristopil? No, te volje ni imel. Škoda, pravljica bi postala napeta. Ostržek je opravil z vsemi make-upcami. S pudrom se je nato še malo nališpal. Ta kraljica, grda Danijela, je imela še eno skrito silo.

4. POGLAVJE

Kraljica grda Danijela je rekla: "Zadnja sila. Hitro!" Domen je začel iskati, kje se kdo skriva, Ostržek pa je le napeto poslušal. Naenkrat oba zaslišata šum, ki ga poslušata že celo svoje življenje. Živita namreč ob letališču. Verjetno že predvidevate, kaj je to. Domen je zagledal gromozansko letalo. Ostržek in Domen sta se samo spogledala. V tem pogledu pa je bilo več kot samo pogled. Ostržek je takoj vedel, kaj mora. Letalo je z na oko ocenjenih 7000 m odvrгло gigantsko šminko. To ni bila navadna šminka. Druge, ko padejo na tla, se samo zlomijo. Ta pa, če pride v stik s čemerkoli drugim, kar ni morje, počí. V njej, oja, v njej se skriva 5806 litrov tekoče in vroče šminke z okusom sode bikarbone. V notranjem jedru pa je še ena zelo zanimiva zmes, ki ji normalni ljudje rečejo limona. Ste že kdaj videli, kako si s tema dvema sestavinama umivaš zobe? No, zdaj pa si predstavljajte, kaj bi se zgodilo z mladim in brušenim kosom lesa in fantu, ki še v življenju ni imel punce. Kaj vse bi zamudila ta mala froca! S tistim pogledom pred 10 sekundami sta se spomnila na to, kaj jima je učitelj za borilne veščine zadnjič rekel. Če igraš pošteno, se vse uresniči. Ostržek in Domen sta se samo prepustila vsemu in verjela verjetno najbolj modremu človeku, kar jih poznata. Ostala sta na mestu kot žebelj v lesu. Seveda, tako kot žebelj v lesu, ki ni sprhnel. Kot v namišljenih pravljičah se je zgodil čudež. Bomba oziroma šminka je zavila s poti in zadela bližnji gozd. Temu jaz ne bi rekel čarovnija, jaz temu rečem veter. Domen in Ostržek sta imela priložnost, da spravita grdo Danijelo na tla in jo izročita policiji. Ostržek je šprintal kot še nikoli v življenju, skočil je na njo in jo zgrabil za roke ter jih zvil za hrbet.

5. POGLAVJE

Domen in Ostržek sta grdo Danijelo predala na policijski postaji in se odpravila domov. Ugotovila sta, da je bil njun dom le za enim ovinkom. Ostržek se je odpravil k svojemu očetu, Domen pa k mami. Oba še dandanes živita na svetu. Domen je dobil še dva bratca, Ostržek pa je postal očka.

Nato se zbudim.

Nejc Vršič, 6. b

Jernejeva zgodba

Bila je sončna sobota. Zunaj pred hišo na klopi sta sedela mož Jernej in žena Tona. Pila sta topel in sladek čaj – stisnjena eden zraven drugega. Tona je bila šivilja, Jernej pa glasbenik. Vsak zvok, ki ga je slišal, je bil zanj glasba. Posebej pa še tista, ki jo je ustvarila narava.

Pri rojstvu njunega otroka, po imenu Metka, je Tona umrla. Od takrat naprej sta Metka in oče živela sama. Kmalu za tem, ko je Metka odrasla, je odšla od doma. Tako je oče ostal sam. Saj je res, da ga je Metka kdaj pa kdaj obiskala.

Najlepši kraj očeta je bil pod jablano, ki je stala daleč v daljavi. Tako se je nekega dne odpravil k jablani in sanjal naslednje: Starejši brat mu je nadel modro kapo in zelen šal, ki ga je že kot majhen nosil njegov brat. Njegov brat Jure in on sta živela pri teti, saj so jima starši umrli v prometni nesreči, ko je Jernej bil star pet let. Sklonila sta se skozi okno. Pod njimovim blokom se je vil pravi božični sprevod, ljudje oblečeni v palčke in še veliko drugih pravljčnih bitij. Zadaj je korakala pihalna godba, ki je igrala božične pesmi. Sredi godbe se je v kočiji peljal Božiček, ob njem je sedela Palčica, za njim pa Rdeča kapica. Rahlo je naletaval sneg in to je naredilo še bolj pravljčni božič. Brata sta se objela in zasmejala. Bila sta srečna, saj je to bil njun najlepši božič ...

Tako je ležal pod jablano in odprl oči. Sonce je bilo kar visoko na nebu. Čebele in čmrliji so obletavali listje in sadeže, mravlje so se v kolonah sprehajale po deblu gor in dol, ena kolona proti vrhu, druga proti zemlji. Zapihal je lahen veter. Listje je zašumelo. To je bila glasba, ki jo je slišal najraje. Zažvižgalo je skozi vejevje, zatrepotali so listi, zamigotala je svetloba sončnih žarkov, odprlo se je jasno nebo. Sprva ni vedel, kje je. Kasneje pa je le videl hišo v daljavi. Živel je na veliki ravnini, kjer je bil zelo osamljen. Jernej se je hitro postaral, Metka pa ga je vse redkeje obiskovala.

Nekega dne pa se je Metka le odločila, da ga spet obišče. Ko je prispela do domače hiše, pa očeta nikjer ni bilo. Iskala in iskala ga je, vendar ga ni našla. Ampak je vseeno vedela in slutila, da je z njim vse v redu ...

Nina Toš, 6. b

Moja sestra Nina

Moja sestra Nina bo stara 2 meseca. Ima dosti rjavih laskov. Njene očke so rjave barve. Je zelo nagajiva mala zaspanka. Rada ima dudo. Zelo rada jo v vozičku peljem na sprehod. Ko se začne jokati, jo vzamem in jo pestujem ter ji zapojem kakšno pesmico. Zelo rada imam svojo sestrico Nino.

Danijela Pučko, 6. b

Trije prašički (predelava znane pravljice)

Živeli so trije prašički,
v eni majhni vasički.
Radi so imeli krompir in solato,
še rajši pa v roki lopato.

Vsi so odšli v svet,
ki je tako prelep.
Prašički so se na pot podali,

v mraku so se vsega bali.
Bil je dan prelep,
za njihov skok v svet.

Zgradili so si hiško,
in spekli si potičko.
Prišel je strašen volk,
prašičke zajel je molk.

Nato so volka ugnali,
in strašno se smejala.
Prašički so dalje lepo živeli,
in v redu se imeli.

Aleksander Breznik, 7. a

Martin Krpan nas je odrešil

Nekega dne, ko je Krpan tovoril angleško sol, je na poti srečal cesarja, ki se je odpravljal v Trst. Bila je zima, sneg je ležal okrog in okrog. Pot je od ceste ločila le ozka zasnežena potka, ki je bila skoraj neprehodna. Krpan je ob srečanju s cesarjem spretno dvignil svojo kobilico s poti. Cesar je to videl in zahteval ustaviti konje. Pogovor je najprej stekel o tovoru, ki ga je Krpan prevažal. Krpan se seveda ni izdal in cesar je nadaljeval svojo pot. Martin Krpan je bil hudo močan človek, zelo prebrisan. Z vsemi se je pogovarjal kot s sebi enakimi.

Čez približno leto je po Dunaju začel razgrajati hud velikan, po imenu Brdavs. Cesar je v boju proti njemu izgubil že veliko mož, saj Brdavs ni bil niti malo usmiljen. Vsakega, ki se ga je lotil, je usmrtil. Nakar se kočijaž spomni tistega zimskega dne, ko je Krpan kobilico s ceste odstavil, kakor bi dajal komu skledo na mizo. Kočijaž reče: "Če ga živ krst ne zmore, Krpan ga pa bo!" Cesar se strinja in naroči, naj se precej ponj pošlje. Krpan je prihajal iz Vrha pri Sveti Trojici. Ko so prispeli do Krpana, je on ravno natovoril par vreč soli. Menili so, da se spet napravlja po kakšni kupčiji. Petnajst se jih je spravilo nadenj, a on se jih ni bal, ž enim je premlatil ostale tako, da so vsi pete pokazali. Krpan se je praznje oblekel in odpravili so se na Dunaj. Mesto je bilo odeto v črno, saj je bil dan, ko je cesar izgubil svojega sina v boju proti Brdavs. Cesar in Krpan se odpravita v orožarno, kjer pa Krpan dokaj hitro ugotovil, da ni ničesar zanj. Krpan se je odpravil in posekal lipo, pod katero se je cesarica hladila v vročih poletnih dneh. Krpan je izdelal kij, cesarica pa mu je zamerila, da je lipo uničil. Krpan je ugotovil, da tudi nimajo pravega konja zanj, zato je poslal po svojo kobilico. Nastopil je dan boja. Krpan je na svoji kobilici izgledal prav smešno. Krpan je Brdavs pokončal hitro in veličastno. Cesar mu je za plačilo ponujal svojo hčer, cesarica pa toliko hrane, ki bi jo moral pojesti kar tam. Krpan pa se odloči in pove resnico o tovoru, ki ga je tovoril tistega dne. Minister Gregor je postal zelo nejevoljen. Krpan pa je zahteval dovolilnico za tovorjenje angleške soli in mošnjo cekinov. Z Dunaja je odšel z nasmeškom.

Knjiga se mi je zdela zelo zanimiva, saj se je vedno nekaj dogajalo. Bilo mi je všeč tudi, ker ni bila ne predolga ne prekratka. Včasih je bilo malo preveč pretiravanja.

Nejc Nedeljko, 7. a

Velika Britanija

Združeno kraljestvo Velika Britanija leži v severnem zmerno toplem pasu. Leži ob Atlantskem oceanu in Severnem morju. Je del britanskega otočja. Sestavljajo jo Wales, Anglija, Severna Irska, Škotska. Skoznje teče začetni poldnevnik.

Velika Britanija precej pusta oz. ravninska pokrajina, ki jo sestavljajo polja in travniki. Le na Škotskem je nekaj manjših gorovij. V Veliki Britaniji sta stari uravnani gorovji (Apeninsko in Škotsko). Najvišja gora je Ben Nevis, ki meri 1344 m.

Glavno mesto je London. V Veliki Britaniji kraljuje kraljica Elizabeta II. Himna se imenuje God save the Queen, (Bog varuj kraljico). Velika Britanija je znana po nogometu in ragbiju. Imajo drugačne merske enote (jarde, milje, pinte ...) Uporabljajo angleške funte (1 euro je 0,88 funtov). V Angliji se vozijo po levi strani ceste in imajo volan na desni strani vozila.

Znane osebnosti Velike Britanije so Diana, princesa Walesa, ki je ena od največkrat fotografiranih osebnosti. Charles Darwin, ki je bil je britanski prirodoslovec 19. stoletja. William Shakespeare, ki je bil dramatik, pisatelj in poet. Sir Isaac Newton, matematik in znanstvenik.

V Veliki Britaniji živi prib. 60.209.000 ljudi. V Angliji živi 90% prebivalstva Velike Britanije. V Veliki Britaniji je 57 % anglikancev, 12 % protestantov, ostalo pa so katoličani in muslimani. Naseljenost se veča. V Veliki Britaniji je veliko tujcev karibskega in afriškega porekla.

Je četrta svetovna velesila. Do 18. stoletja je bila Velika Britanija predvsem kmetijska dežela. Kasneje so se močno razvila mesta, z njimi pa tudi industrija. Najbolj razviti sta tekstilna industrija in avtomobilska industrija. Veliko se jih ukvarja s pomorskim prometom.

Na Veliko Britanijo imata velik vpliv oceana in vodni tokovi. V Veliki Britaniji prevladuje oceansko podnebje, ki mu rečemo na tem območju tudi atlantsko podnebje. Temperature so zmerno tople. Bolj ko gremo proti severu, bolj je mrzlo. Tam so tudi padavine bolj pogoste.

Tower Bridge je dvizni most čez reko Temzo v Londonu. Stoji zraven znamenite trdnjave Tower of London, po kateri nosi svoje ime. Njegova gradnja je trajala kar osem let. Stonehenge je kamniti "velikan" iz bronaste dobe. Njegov namen še vedno ni znan, vendar mislijo, da je bil povezan s čaščenjem bogov. London Eye (slovensko Londonsko oko) je ena izmed najnovejših londonskih atrakcij. Odprli so ga leta 2000 v sklopu praznovanja novega tisočletja. To ogromno kolo je visoko kar 135 m. V pol ure vožnje imamo razgled na okolico, ki ob sončnem vremenu sega vse do 40 km oddaljenih vasi. "Big Ben" je vzdevek za zvonik, ki se drži palače Britanskega parlamenta v Londonu. "Big Ben" v slovenščini pomeni "Veliki Ben". Muzej naravne zgodovine obsega širok razpon vzorcev iz različnih segmentov naravne zgodovine.

Ljudje govorijo angleški jezik, ki je tudi svetovno znan jezik. Uradna jezika sta še valeški in škotski. Govorijo tudi keltske jezike (le po nekaterih predelih), keltski jeziki so manjšinski jeziki. Angleži popoldne ob petih pijejo čaj. Radi jejo ribo in čips, pa tudi zdravo se prehranjujejo.

Lara Lovrec, 7. a

Volk in polži

Nekoč je se je lačen volk odpravil iskat hrano. Srečal je skupino polžev, ki so tudi iskali hrano. Ko je volk zagledal polže, so se mu zacedile sline. Polžem je povedal, da so to njihove zadnje minute. To je slišala kača, ki je bila na drevesu. Prišla je z drevesa in pregnala volka. Polži so ji bili zelo hvaležni.

Nauk: V slogi je moč.

Lara Lovrec, 7. a

Miši in mačka

V mestu je bila stavba, v kateri so živele miši. Miši so tekale po hiši in se razmnožile. Hrano so tudi kradle. Čez nekaj časa je imel lastnik dovolj. Kupil si je mačko, da bo lovila miši. Miši so še naprej tekale, dokler ni mačka eno od miši ujela. Miši so prestrašeno zbežale v svoje luknje. Miši so v luknjah stradale. Kasneje pa so miši sklenile, da se bodo mački uprle. Odločile so se, da se bodo mačke znebile. Ko je lastnik odšel od hiše, so imele priložnost. Mačka je zaspala, miši pa so jo prebudile. Miši so v vrečko zvale mačko in jo odpeljale v zavetišče. Lastnik se je vrnil domov, a mačke ni bilo nikjer. Miši so lastnika spravile do tega, da je zapustil hišo, s sabo je vzel zaloge hrane. Čez nekaj časa so se miši odločile, da odidejo iz hiše in se preselijo v novo, kjer bo veliko dobrot. In našle so bogato založeno shrambo v eni izmed sosednjih hiš. Veselo so se gostile v tej veliki hiši.

NAUK : V slogi je moč.

Aleksander Breznik, 7. a

Jež in lisica

Bila je huda zima, da je drevje pokalo. Vsaka žival spi v svojem skrivališču. Medved počiva v brlogu, zajec čepi pod svojim grmom, lisica pa gloda kosti pri skali. Le jež s svojo ostro suknjo ne more dobiti doma. Vsako zimo prileze k lisici in jo prosi za dom. Lisica mu dovoli, da stanuje pri njej. Skupaj jesta sadje, pridelke in si pripovedujeta zgodbe. Zimo pozneje pa si jež najde svoj dom v deblu drevesa. Jež in lisica preživita zimo v svojih domovih. Naslednjo zimo pa lisica ni imela več strehe nad glavo. Ljudje so prišli in ji odnesli skalo. Lisica je taval po gozdu in iskala kaj za pod zob. Spomnila se je na ježa in ga poiskala. Prosila ga je, če lahko ostane pri njem. Privolil je. Od takrat lisica in jež nobeno zimo ne ostaneta brez strehe nad glavo.

NAUK : Dobro se z dobrim vrača.

Aleksander Breznik, 7. a

Čebela in čmrlj

Čebela se je odpravila iskat nektar. Opazila je čmrlja, ki je lenaril. Nagovorila ga je: " Zakaj nič ne delaš in se brigaš samo zase?" Odgovoril je: " Spim do desetih in se bom nato odpravil iskat med." Začela se je napravljalati nevihta. Čbelica se je hitro odpravila v panj. Čmrlj pa se je skril v luknjo v drevesu. Čmrlj je bil zelo lačen, ker si ni naredil zalog. Ko je nevihta nehala, je odšel čebele vprašat, če mu dajo kaj medu. Čebele so mu odgovorile, da kdor ne dela, tudi jedel ne bo. Čmrlj se je potuhnil v samoto in umrl.

Lara Lovrec, 7. a

Korenje

Nekoč je bila huda zima. Miš je šla na sprehod, da bi si poiskala nekaj hrane. Na njivi je zagledala še nekaj ostankov korenja. To korenje je miš malo zgrizla, nato pa ni mogla pojesti celega, saj je bilo zarito globoko v zemljo. Nekaj njiv stran pa se je tudi zajec trudil, da bi izpulil korenje. Ko je miš zagledala zajca, je takoj stekla k njemu in mu pomagala izpuliti korenje. V zameno je tudi zajec šel pomagat njej, izpulit še zadnji, majhen kos korenja. Tako sta imela vsak svoje korenje in ga pojedla.

Nauk: V SLOGI JE MOČ ali PRIJATELJA SPOZNAŠ V NESREČI.

Nika Ilešič, 7. b

Zvezde vabijo

Vsaka knjiga je nekaj posebnega. Vsaka ima svoj nauk in pomen. Nekateri mislijo, da so knjige le zlepljeni listi oviti s kartonom. A ko jih enkrat začnejo brati spoznajo, da so knjige velik pomemben del našega življenja. Spoznajo, da ob branju pridobivamo novo znanje, besedni zaklad in nam ob branju knjige pisatelj vedno želi nekaj sporočiti ali nas celo zabavati.

Zaradi tega je Ministrstvo za kulturo začelo razvijati projekt *Rastem s knjigo*. Tako že od šolskega leta 2006/2007 vsako leto vsi sedmošolci v državi v okviru tega projekta dobimo knjigo. Letos je to bil mladinski roman *ZVEZDE VABIJO*, katere avtor je Miha Mazzini.

Knjiga govori o 16-letni deklici Kaji, ki zase misli, da zelo lepo poje. Vendar njeni virtualni fant Robert in prijatelji trdijo nasprotno. Kaja ima brata Simona, pred katerim ni upala zapeti. Potem pa nekega popoldneva sreča deklico Ano, s katero se spoprijatelji. Skupaj se prijavita na pevsko avdicijo z naslovom *Zvezde vabijo*. Kaja in Robert sta se preko družbenih omrežij pogovarjala vsak dan. Kaja je bila zelo srečna. Vse v redu in prav, dokler se Robert ni hotel ločiti od Kaje. A to se zgodi. Kaja je bila na tleh, z nikomer ni hotela govoriti. Ani in Simonu pa je to bilo čudno, kako lahko vseh 6 prijateljev govori enako zgodbo, zato sta se odločila, da bosta zadevi prišla do dna, ampak o Robertu sta vedela samo, da živi v istem mestu kot onadva. Iskala sta in iskala, a našla nista ničesar. Potem pa z zvitimi triki Kaji vzameta telefon in z njegovo pomočjo odkrijeta, kdo se je v resnici izdajal za Roberta in Kajine virtualne prijatelje. Še sama nista mogla verjeti, da je to bila le ena oseba. A še hujše spoznanje je bilo, da to osebo poznata. To je bil Peter, Simonov prijatelj, ki se je zaljubil v Kajo, a njej za to sploh ni bilo mar, zato se je odločil, da se ji bo maščeval. Ana in Simon na primeren način to Kaji tudi povesta. Kaja se je soočila s Petrom in pobotala sta se.

Meni osebno se zdi izdaja tega romana odlična, saj je vsak sedmošolec v državi sedaj ozaveščen o nevarnostih in pasteh spleta in spletnih omrežij. Sam roman pa ima zanimivo vsebino in pestro dogajanje, kar mi je všeč.

Vanessa Repič, 7. b

"Letgo"

Ker našo šolo obiskujejo tudi učenci, ki si na žalost z družinami ne morejo privoščiti novih oblačil, drugi pa oblačila prerastemo in želimo oddati, pa jih ne bi radi zavrgli, smo učenci, ki smo predstavniki šolske skupnosti, skupaj z učiteljicama Cvetko Bezjak in Elo Žibrat, pripravili "izmenjavo" oblačil. Tako smo učenci iz vseh razredov prinesli

svoja oblačila. Predstavniki šolske skupnosti smo jih razvrstili glede na spol, velikost in na letni čas, kateremu so oblačila namenjena. 18. in 19. 12. 2017 je v učilnici 6. razreda potekala izmenjava. Nabralo se je veliko oblačil, čevljev, knjig in šolskih potrebščin ter tudi igračk, ki so jih z veseljem odnesli najmlajši učenci naše šole. Vsi, ki smo bili prisotni pri izmenjavi, smo bili zelo veseli ob koncu drugega dne tržnice, ko kosov oblačil, čevljev, knjig in igračk ni bilo skoraj nič več.

Pia Peklar, 8. b

Urška in povodni mož

France Prešeren se je rodil 3. decembra, leta 1800 v Vrbi na Gorenjskem. Umrl je 8. februarja, leta 1849 pri svojih 49-letih. Po poklicu je bil odvetnik. Bil je tudi pisatelj. Napisal je epsko pesnitev Krst pri Savici, sonete Sonetni venec, balado Povodni mož in Zdravljico. Zdravljica je slovenska himna, na dan njegove smrti obeležujemo kulturni praznik. France je imel svojo pisarno v Kranju. Za njega je skrbela njegova sestra. Družil se je s Čopom in Smoletom. Njegova ljubezen je bila Primičeva Julija, kateri je namenil Sonetni venec. Ena Francetovih najbolj znanih pesmi je balada Povodni mož.

Balada je lirsko-epska pesem. Za balado je značilno, da je dogajanje napeto, konec pa je tragičen. Vsebuje dramatski trikotnik. V njej nastopa malo oseb. Prešernova balada Povodni mož uvrščamo v romantiko. Za romantiko je značilno, da izraža čustva, človek neizmerno trpi in je predvsem obdobje ljubezenske lirike.

Glavni osebi, ki nastopata v baladi, sta Urška in Povodni mož. Urška je zelo prevzetna, samovšečna deklica, ki si izbira dobrega plesalca. Prepričana je, da je najlepša in se cel svet vrti samo okrog nje. Ker je balada napisana v obdobju romantike, je seveda zelo romantična. Literarna zvrst je poezija. Povodni mož Urško odpelje v Ljubljano ter Urške od takrat ni nobeden več videl. Urški se je njena prevzetnost povrnila. Njun divji ples je bil v pesmi prikazan zelo strašljivo, z nevihto. V baladi je nevihta opisana s šumniki (vršenje, zasliši, šumenje), to je glasovno slikanje. Beseda "zasliši" se ponovi večkrat, to imenujemo ponavljanje. V pesmi je še več ponavljanj

V odlomku je prikazano kako izbirčna je bila Urška. Ni mi preveč všeč, da je tako prevzetna. Na koncu si je izbrala le tega, ki je bil za njo usoden. Odnosi v našem okolju so raznoliki. Mislim, da ni veliko žensk tako prevzetnih in samovšečnih. Veliko pa je žensk, ki niso zadovoljne s svojo podobo.

Pesem je zanimiva in lepa.

Vanessa Borko, 8. b

Urška in povodni mož

Balada Povodni mož je pesem, ki jo je napisal France Prešeren. Znani pesnik se je rodil 3. 12. 1800 v Vrbi in umrl 8. 2. 1849 v Kranju. Po poklicu je bil pravnik. Njegova dobra prijateljica sta bila Čop in Smole. Napisal pa je tudi Zdravljico, ki je leta 1991 postala himna Republike Slovenije.

Pesem spada v obdobje romantike, za katerega je značilno, da se razvije v prvi polovici 19. stoletja in izraža veliko čustev. Povodni mož je poezija, in sicer balada. Balada je dolga lirsko-epska pesem, v kateri nastopa malo oseb in

vsebuje dvogovor. O njej lahko zapišemo tudi dramatski trikotnik. Pesem govori o Urški. Urška je mlado, lepo in prevzetno dekle. Neke zadnje nedelje v juniju je bil na Starem trgu pod zeleno lipo ples. Tega se je udeležila tudi Urška. Z nikomer ni hotela plesati in si je dolgo izbirala plesalca. Naposled k njej pristopi Povodni mož. Urška se ni obotavljala in je sprejela ponudbo plesalca. Začela sta plesati vedno bolj divje in divje. Urška je plesalca prosila, da se ustavita, vendar je ta ni poslušal. Odpeljal jo je na dno Ljubljane. Urške niso videli nikoli več.

Glavna Urškina značilnost je prevzetnost. Bila je vzvišena in si je dolgo izbirala plesalca. Na koncu je plesala s slabim človekom. Njena prevzetnost je bila kriva, da na koncu v pesmi izgine. V pesmi se pojavita tudi ponavljanje in primerjava, saj Prešeren Urško primerja z zvezdo Danico.

Moje mnenje o medosebnem odnosu je ta, da je bila Urška preveč prevzetna in do drugih in nesramna. Odnosi med ljudmi v našem okolju so podobni, da prevzetni želijo vedno še več in več, na koncu pa vsi padejo na realna tla.

Pia Peklar, 8. b

Intervju z babico

Pri slovenščini smo dobili nalogo, da opravimo intervju. Naredila sem ga z mojo babico Angelo, saj me je podrobneje zanimalo njeno življenje.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo in v kakšni družini si odrasčala?

Moje otroštvo je bilo zelo pestro. Bila sem najstarejša izmed štirih sester. Starša smo velikokrat spravile ob živce, vendar se nismo veliko prepirali.

Kako je bilo v šoli?

Učitelji so bili zelo strogi. Pisali smo na tablice. V šolo smo hodili peš.

Katera dela si opravljala doma?

Hodila sem v hlev in pomagala pri kuhinjskih opravilih. Morala pa sem tudi trdo delati na travnikih in njivah.

V kakšnem odnosu si bila s sestrami?

Najbolj sem se razumela z najstarejšo sestro, ki je bila le 3 leta starejša od mene. Tudi z ostalima sem imela dober odnos.

Kako ste si krajšali prosti čas?

Prostega časa ni bilo veliko. Ko pa smo ga imele, smo si s sestrami po navadi pletle kite.

Kako so tvojo odločitev za poroko in selitev na dedkovo domačijo sprejeli tvoji starši?

Sprejeli so s spoštovanjem, saj so se z mojim fantom dobro razumeli in so vedeli, da odhajam živeti k dobri družini.

Kako si sploh spoznala dedka?

Živela sva blizu drug drugega, le nekaj hiš narazen. Spoznala sva se že v šoli.

Zakaj sta se odločila le za dva otroka, glede na to, da so nekoč imeli veliko otrok?

Moje pridne roke so pri delu, ki se je opravljalo med mojo nosečnostjo, zelo manjkale. Zato sem rodila le 2-krat.

Kako to, da nisi ostala doma na svoji domačiji in si se preselila k dedku?

Nekoč se je žena po navadi preselila k možu, in tako tudi jaz. Poleg tega so doma ostale še 3 sestre, tako da se moja odsotnost ni prav veliko poznala.

Kako si prebolela dedkovo smrt?

Bilo je zelo težko. Veliko sem jokala. Ob strani so mi stali sorodniki, prijatelji in predvsem moja otroka.

Moja babica je že nekaj let bolna in stara. Vsem, predvsem nam, njenim vnukinjam, velikokrat rada pove kaj o svojem življenju, me pa jo z veseljem poslušamo.

Pia Peklar, 8. b

Zadnji skupni zajtrk

Slovenske šole imajo že nekajletno navado, da tretji petek v mesecu novembru posvetijo tradicionalnemu slovenskemu zajtrku. Zato smo tudi mi v šoli na ta dan jedli domače dobrote. V razredu smo zložili mize v obliko črke U, da je izgledalo kot na poroki, je rekel učitelj. Razrednik in sorazredničarka sta sedela na sredini omizja kot mladoporočenca. Kmalu so nam dostavili hrano v razred in začeli s pojedino. Prinesli so nam domače mleko, kruh - pečen v krušni peči, maslo, med in jabolka. Takšen zajtrk se mi zdi zelo primeren, ampak jaz bi ga malo spremenil. Dodal bi na primer kakav ali marmelado namesto medu, mogoče tudi kaj mesnega. Ostali sošolci so prinesli tudi med in marmelado njihovih babic. Prinesli so tudi bolj netradicionalne jedi, kot so tuna, biftek, čokolino ... Pred tem smo si pripravili vsak svoj krožnik, pribor in šalico, ki smo jo prinesli od doma.

Ko smo se najedli, smo se z učiteljem pogovarjali o športni prehrani in o njeni energijski vrednosti. Ker se naš učitelj ukvarja s tekom, nam je lahko nekaj o prehrani povedal tudi iz svojih izkušenj. Izvedeli smo, da je visoko energijska in hitro prebavljiva hrana potrebna le pri intenzivnem ukvarjanju s športom ali pri drugih oblikah večje telesne aktivnosti. Sicer pa je potrebna raznovrstna prehrana bogata z beljakovinami, dobrimi maščobami, počasi razgradljivimi ogljikovimi hidrati, minerali in vitamini. Pozor! V litru skoraj vsakega soka je okrog 500 kcal energije.

Odrasli potrebujejo dnevno v povprečju 2200 kcal.

Alen Ploj, 9. a

Zadnji skupni tradicionalni zajtrk

Bilo je mrzlo jutro. Vedeli smo, da bomo danes še zadnjič imeli skupni tradicionalni zajtrk. Tega smo se zavedali, zato smo še posebej uživali. Vsak je s seboj prinesel krožnik, žličko, šalčko in še kaj od doma (npr. prtiček, kakav,

pašteta, biftek ...). Šolske klopi smo postavili v oblike pravokotnega U-ja. Nato smo posedli za mize. Razrednik je sedel na sredini ob učiteljici Petri. Deklice so vsakemu razdelile kruh, nalile mleko in postregle z maslom ter medom. Seveda si je vsak sam namazal maslo in med na kruh. Ko smo pojedli, je učitelj razlagal o kalorijah živil, ki jih zaužijemo. Izvedeli smo, da otroci naše starosti lahko na dan zaužijejo največ 2000 kcal. Če jih toliko ne porabimo, se nam začne nabirati v maščobo in tako se zredimo. Zato je dobro, da zaužijemo toliko in takšno hrano, da ravno zadostimo energijskim potrebam. Z večjo telesno aktivnostjo se nam začne najprej porabljati sladkor, ki je bil v rezervi in šele nato se začne postopoma "topiti" maščoba.

Istega dne smo imeli v vmesnem času še otvoritev obnovljenega igrišča pri šoli. Ob koncu smo se vrnili v učilnice in pospravili za seboj.

Jernej Šteger, 9. a

Naš zadnji skupni zajtrk in obisk kriminalistke

Učenci 9. razreda smo to leto zadnjič z razrednikom in sorazredničarko skupaj zajtrkovali ob dnevu zdravega tradicionalnega zajtrka. Iskali smo pravi naslov za naše prispevke in prišli na idejo – naš zadnji skupni zajtrk. Zakaj? Bilo je naše zadnje skupno druženje ob tradicionalnem dnevu, še posebej pa nam bo ostal v spominu, saj smo se posedli kot na "gostiji". Deklice smo morale poskrbeti za postrežbo, medtem ko so dečki nestrpno čakali, da si namažejo domači kruh z maslom in medom. Kot vsako leto smo popili mleko. S seboj smo prinesli krožnik in pribor, mize pa smo popestrili z lepo zloženimi prtički. Ko smo se najedli, nas je v jedilnici šole pričakala kriminalistka. Predavala nam je o pasteh na spletnih straneh, ko mladi sprejemamo prošnje za prijateljstvo neznancev. Velikokrat

se zgodi, da oseba, ki se predstavlja pod nekim imenom, ni tisto, kar si mislimo, lahko je oseba drugačnega spola, imena ... Velikokrat se zgodi, da zlorablajo mlade na različne načine, npr. za denar, gole fotografije, spolne storitve in podobno. S predavanjem smo na nek način osvežili pravila oz. jih ponovili.

Melisa Veberič, 9. a

Phantom in the World

Oh, you wake me up
so where did you go.
You only left a ghost for me.

But now you are dead to me, can't even look
at your eyes, because you are dead to me.

Oh, so you are now, I am just gonna say -
a phantom in the word -
but now you are dead to me.

So thanks for the Memories,
even it they weren't so great.
Ooh, sweet heart.
So thanks for all
but now you are dead to me.
Hope I see you again.

Primož Vršič, 9. a

My Universe Song

My universe will never be the same -
my universe.
So come on and take my hand,
and take a drink.
Drink it if you can, let's spend a little time
to the end of the night.
So when I am gone
remember me, just don't forget me.
I will always be waiting for you
so come back whenever you like it.

Primož Vršič, 9. a

Intervju z bivšim učencem naše šole

Odločili sva se, da bova naredili intervju z bivšim učencem naše šole Alešem Plojem, ki danes obiskuje Srednjo gostinsko turistično šolo Maribor program kuharja. Letos končuje tretji letnik.

Ti je bilo bolj všeč v osnovni šoli ali zdaj v srednji?

Bolj mi je bilo všeč v osnovni šoli.

Zakaj si se odločil, da boš šolanje nadaljeval na Srednji gostinsko turistični šoli Maribor?

Za nadaljevanje šolanja na Srednji gostinsko turistični šoli Maribor sem se odločil zato, ker mi je poklic kuharja zelo blizu.

Si zadovoljen s svojo izbiro srednje šole?

S svojo izbiro srednje šole sem zelo zadovoljen.

Katero jed najraje pripravljaš?

Najraje pripravljam špagete po bolonjsko.

Kje se vidiš čez 10 let?

Čez 10 let se vidim v kakšnem boljšem hotelu, na primer v Termah Primus.

Ali rad hodiš v šolo?

Ne, v šolo ne hodim rad.

Se boljše razumeš s sošolci iz srednje ali osnovne šole?

Bolje se razumem s sošolci iz osnovne šole.

Se rad učiš?

Da, učim se rad.

Kako preživiš svoj prosti čas?

Večino svojega prostega časa preživim s prijatelji in družino.

Kaj najraje počneš ob vikendih?

Med vikendi najraje kuham za naše goste, še posebej pa za našo družino.

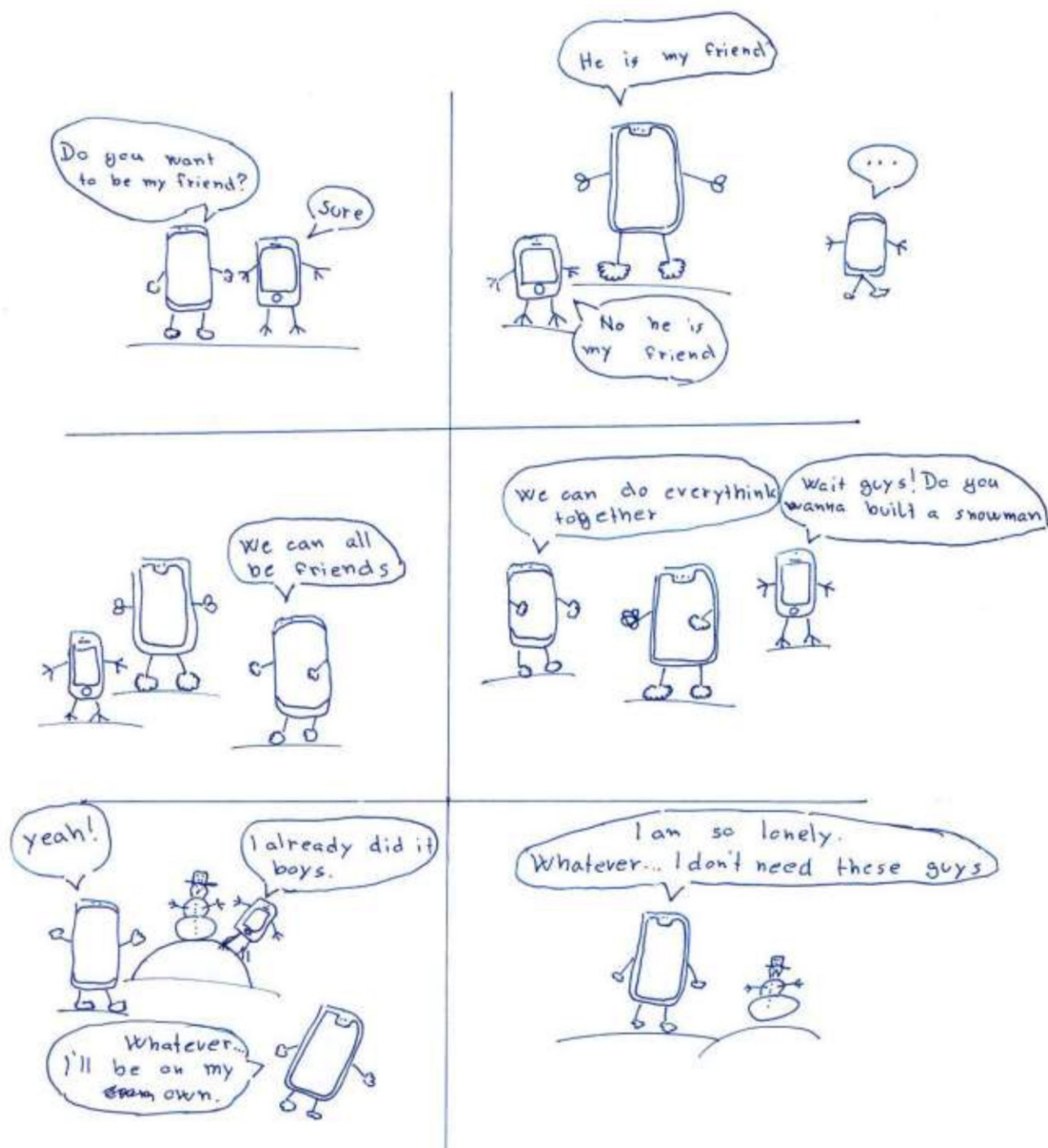
Imaš kakšne posebne želje za prihodnost?

Za prihodnost imam veliko željo in to je, da bi odprl svojo gostinsko obrt.

Kaj bi svetoval učencem naše šole, da bi usvojili čim boljše uspeh?

Svetoval bi jim, da naj se veliko učijo, vztrajajo pri svojih željah ter poskušajo uresničiti svoje zadane cilje ali pa se jim vsaj približati.

Tanja Gavez in Evelyn Križan, 9. a

Strip, Žan Šalamun, 9. a

Mala Prešernova nagrada

Tudi v letošnjem šolskem letu smo se odločili, drugič zapored, da tudi mi nagradimo najuspešnejšega učenca na področju kulture. Mi vsekakor ne moremo podeliti Prešernove nagrade za življenjsko delo, kot jih podeljuje naša država, lahko pa podelimo malo Prešernovo nagrado, ki bo spodbuda za nadaljnje delo našim učencem, ki so na tem področju dosegali vidne rezultate.

In zakaj ravno ta nagrada?

8. februar je slovenski kulturni praznik - v spomin na leta 1849 umrlega pesnika, doktorja Franceta Prešerna, ga imenujemo tudi Prešernov dan. Ta dan je za praznik leta 1945 razglasilo predsedstvo slovenskega narodnoosvobodilnega sveta. Tudi naša država ga je ohranila in ga leta 1991 razglasila za dela prost dan. Marsikdo si je prav gotovo že kdaj postavil vprašanje, zakaj praznujemo smrt nekoga in ne rojstva. Ena izmed teorij pravi, da ob rojstvu še nismo prepoznani, saj nismo še nič ustvarili. Skozi življenje nekateri posamezniki ustvarijo pomembne dosežke, zato postanejo prepoznavni in njihova smrt pretrese veliko ljudi. France Prešeren je umrl kot velik pesnik svetovnega formata, zato kulturni praznik praznujemo na dan njegove smrti.

Dan slovenske kulture je zato trenutek, ko tudi mi moramo med seboj prepoznati učence, ki si takšno nagrado zagotovo zaslužijo. Veliko jih je, nagrada pa je žal samo ena. Ta bo letos podeljena 6. februarja 2018 na naši prireditvi ob prazniku slovenske kulture. Za vsestranske dosežke na področju kulture jih bo letos prejela naša učenka Lara Kramberger, učenka devetega razreda.

Skoraj ni bilo prireditve, ko nas ne bi nagradila s svojim čudovitim glasom ali nam popestrila trenutka z drugimi glasbenimi užitki. Zapela si naši ministrici, predstavnikom ameriške ambasade v Sloveniji, zapela si na občinskih in šolskih prireditvah in seveda zapela si še mnogim drugim; največkrat pa nam, ki vedno radi prisluhnemo tvojemu čudovitemu glas. Pa seveda ni bil samo tvoj pevski talent. V teh letih je bilo še marsikaj, na kar ne smemo pozabiti.

Z veseljem ti podarjamo to "malo" nagrado in verjamem, da bo takšnih priložnosti tudi za druge še velikokrat.

*mag. Mirko Žmavc, spec., prof.
ravnatelj*

Intervju z Laro

Lara Kramberger je učenka 9. a razreda OŠ Cerkljenjak-Vitomarci. V prostem času rada poje in bere. V tem intervjuju nam bo povedala, kako se je njena glasbena pot pričela.

Kdaj si se začela ukvarjati z glasbo?

Z glasbo sem se ukvarjala že od malih nog, resneje pa sem se začela ukvarjati pri 12. letu, ko sem se vpisala na glasbeno šolo za petje, KUD Dolina miru v Murski Soboti, kjer me uči učitelj Mate Brodar.

Ali te je kdo podpiral pri tej glasbeni poti?

Pri moji glasbeni poti me je podpirala družina, prijatelji in sorodniki.

Kdo je tvoj vzornik?

Moj vzornica je vedno bila moja babica Marija, ki je pela v cerkvenem pevskem zboru.

Si imela kdaj tremo pred nastopi?

Seveda, imela sem jo veliko krat, še posebej ob svojem prvem nastopu. Tremo imam še vedno, vendar manjšo.

Kdaj si imela svoj prvi nastop?

Svoj prvi nastop sem imela v 6. razredu na božični predstavi. Bila sem zelo živčna, ampak mi je uspelo.

Kakšni so občutki na odru, ko so vsi žarometi utrli vate?

Najprej, ko stopim na oder, imam tremo, a nato se zberem in svoje občutke prelijem v pesem.

Kako usklajuješ delo v šoli z delovanjem na glasbenem področju?

Najprej vedno poskrbim za uspeh v šoli, vzamem pa si tudi čas za petje, ki mi je v veliko veselje.

Ali se ob petju ukvarjaš še s kakimi drugimi dejavnostmi?

Da. Igram tudi kitaro in se ukvarjam z različnimi športnimi dejavnostmi. Zelo rada tudi berem.

Ali se še v družini kdo drug ukvarja z glasbo?

Da, moj brat se ukvarja z igranjem harmonike, kar je tudi mene navdušilo, da sem začela igrati inštrument.

Ali svoje pevske sposobnosti združuješ z igranjem kitare?

Rada združujem oba hobija. Večkrat sem tudi nastopala tako, da sem pela in igrala kitaro. Zaradi tega sem imela še večjo tremo, ker bi se lahko zmotila pri igranju kitare.

Si že nastopila na kakšnem pevskem tekmovanju?

Ne še, sem pa že razmišljala v tej smeri, da bi se pokazala še večji množici na tekmovanju.

Lara svojo pevsko nadarjenost misli še nadgrajevati. Veliko volje posveča obiskovanju šolskega benda in

mladinskega pevskega zbora osnovne šole. Nastopati jo bomo videli še na naslednjih šolskih prireditvah.

Melisa Veberič, Emina Arih, 9. a

Strip, Tamara Borko in Jasna Habjanič, 8. a

Strip, Mihael Vršič, 8. a

Strip, Jaka Govedič, 9. a

Snežak, Tia Vogrin, 1. a